δασκάλους και δικηγόρους, οπότε δεν έπρεπε να μείνουν πολύ καιρό χωρίς να εξασκούνται.

Εδώ είχε μια μεγάλη χαρά, θυμούμαι τη φωνή της ακόμα. Μόλις πρόφτασε να μπει στο σπίτι, άρχισε να μιλάει για τα νέα της, για τα σχέδια που είχε κάνει, για τις δουλειές που έπρεπε να κάνουμε, χωρίς καθόλου να μας ρωτήσει πώς περάσαμε εμείς τον καιρό μας. Μόνο στο τέλος, όταν πια σηκωνόταν να φύγει, μας είπε ότι ήρθε για να μας πάρει μαζί της για δείπνο στο σπίτι του Δημάρχου, όπου θα γιόρταζαν τα γενέθλια της κόρης του.